

Beleid Mario Draghi HIELP NIET TEGEN japanisering

“Ik geloof dat er een risico bestaat dat de eurozone japaniseert” klonk het op zondag 5 januari in het Marriott Marquis hotel in San Diego, aan de Baai van San Diego, in het uiterste zuiden van Californië. Daar vond de jaarlijkse bijeenkomst van de American Economic Association, dé vereniging van de Amerikaanse economen, plaats. De aanwezigen luisterden naar Mario Draghi, tot eind oktober 2019 president van de Europese Centrale Bank (ECB).

Japanisering is een term die staat voor een omgeving waarin de economische groei en inflatie permanent laag zijn, wat de centrale bank en de overheden ook doen om het tij te keren. De Japanse economie kon er, zo luidt de communis opinio, sinds begin jaren negentig alleen enige groei uitpersen dankzij een economische cocktail bestaande uit o procent rente en kwantitatieve verruiming. Dit zorgde voor permanente negatieve langetermijnrentes en grote begrotingstekorten.

De vrees is dat japanisering over zal slaan naar Europa en de VS, als het al niet begonnen is. Een duidelijk teken hiervoor is dat de inflatie en economische groei aan beide kanten van de Atlantische oceaan maar niet willen klimmen ondanks het zeer ruime monetaire beleid en, tenminste in de VS, het ruime begrotingsbeleid. Het is dan ook erg verleidelijk te concluderen dat het lot van Japan sinds 1990 onvermijdelijk ook ons lot is.

De monetaire dokter Mario Draghi waarschuwde niet alleen voor japanisering in de eurozone, maar schreef meteen het in zijn ogen noodzakelijke middel voor om dat te voorkomen. De overheden van de eurolanden moeten een stimulerender begrotingsbeleid

**‘DE FINANCIËLE
SECTOR MOET
GEDWONGEN
WORDEN
SCHOON SCHIP
TE MAKEN’**

EDIN MUJAGIĆ

*is macro-econoom
gespecialiseerd in
het beleid van de
centrale banken
en hoofdeconoom
van OHV
Vermogensbeheer.*

voeren, zeker nu de rentes zo laag zijn. Daarmee toont Draghi zich een monetaire kwakzalver.

VERBLIND

Wie de moeite neemt om te kijken naar Japan voordat de economie van het land ten prooi zou vallen aan het japaniseringsvirus, ziet snel dat de omgeving waarin dat virus kon ontstaan, een omgeving is geweest waar de centrale bank veel te lang de rente veel te laag hield. Dat leidde tot allerlei zeepbellen op de financiële markten, die in loop der tijd almaar groter werden. Toen de centrale bank inzag dat de rente flink omhoog moest, was het te laat. Zij was te lang verblind door het zoete effect van geldpersen die 24/7 op volle toeren draaien. Toen deze een tandje lager gingen draaien, spatten die zeepbellen op een geweldadige wijze uit elkaar.

Banken hadden op dat moment gedwongen moeten worden oninbare leningen af te schrijven. In de kern gezonde banken hadden met een schone lei kunnen beginnen en hun ongezonde broeders zouden hun deuren sluiten en kapitaal en arbeid vrijmaken voor de gezonde banken. Dat had de economische groei ongetwijfeld aangejaagd.

Wat Japan echter deed, was alles in het werk stellen om sluiting van

